

Πιθανός Χώρος

Σόφη Σενόγλου

Μετά από μια περίοδο με έγχρωμες δουλειές, κυρίως σε λάδι, ακρυλικά και τεχνικές επικόλλησης, η Σόφη Σενόγλου, από το 2016 έως σήμερα έχει επιστρέψει κατά κάποιον τρόπο στο ξεκίνημά της. Ξανά μπροστά στη λευκή επιφάνεια του χαρτιού, αλλά πλέον με μια άλλη ματιά, με περισσότερο βάθος και επίγνωση της κάθε κίνησης.

Στα έργα της το κενό γίνεται αντιληπτό ως χώρος ο οποίος δεν δηλώνει μόνο την απουσία, αλλά έχει μια δομική σημασία στην ισορροπία του με το προσεγγμένο σχέδιο με μολύβι. Σε κάποια από τα έργα το κενό κόβει της φιγούρες, «εισβάλλει» στο περίγραμμα και δημιουργεί, χωρίς να υπάρχουν, γεωμετρικά σχήματα. Είναι μια ιδιαίτερη αντίληψη που μπορεί να παραλληλιστεί με τη σημασία του κενού στα τοπία της παραδοσιακής κινέζικης και ιαπωνικής ζωγραφικής.

Πάνω σε αυτό το πλαίσιο οι φιγούρες έχουν μια σχεδόν γλυπτική υπόσταση και δομούνται σταδιακά από μέσα προς τα έξω με το μολύβι. Από την εσωτερική δομή του κάθε σώματος, η καλλιτέχνη προσθέτει σταδιακά ύλη, σαν μια στρωματογραφία που γίνεται ανάποδα. Πρόκειται για μια διαδικασία επιλογής όπου η δημιουργία έχει τόση σημασία όσο και η αφαίρεση στοιχείων. Μεγάλη σημασία έχει και η χρήση της σβήστρας που φωτίζει, μαλακώνει και θολώνει τις επιφάνειες.

Τα σώματα, τα πρόσωπα, παρουσιάζονται από διαφορετικές οπτικές γωνίες που προκύπτουν από μια φωτογραφική αντίληψη. Οι κινήσεις τους έχουν μια αυτοτέλεια, δεν είναι στιγμιότυπα, δεν υπάρχει ένα πριν και ένα μετά. Αυτές οι μορφές δεν αποτελούν καταγραφή μιας αφήγησης ή ενός γεγονότος, αλλά δηλώνουν έντονα την παρουσία τους με τη θέση που καταλαμβάνουν σε σχέση με το φόντο. Τα διάφορα μέρη τους, τα χέρια, το κεφάλι, ο κορμός, έχουν σχεδιαστεί σε διαφορετικές κλίμακες, άλλα πιο μεγάλα και άλλα πιο μικρά από το φυσικό, αποτελώντας ωστόσο στο σύνολό τους μια ενιαία οντότητα.

Αυτές οι αλλαγές κλίμακας και οι παραμορφώσεις είναι δυναμικές και εκφραστικές και ισορροπούνται με τη στιβαρότητα της δομής τους, με το πώς στέκονται σε αυτόν το χώρο που υπερβαίνει τα όρια του χαρτιού και επεκτείνεται στο γύρω περιβάλλον.

Περισσότερο από τα βλέμματα, η εκφραστικότητα αυτών των μορφών προκύπτει από τη θέση των σωμάτων τους και των χεριών τους. Είναι μορφές σιωπηλές, τις περισσότερες φορές εσωστρεφείς, οι οποίες δεν προσδιορίζονται από τα ενδύματα τους ή από αντικείμενα, αλλά έχουν φτάσει στην ουσία τους. Δεν είναι σκιές ή αναμνήσεις, αλλά λειτουργούν σαν μια διαδικασία απόσταξης, συλλέγουν στο πάτο αυτό που έχει μείνει την παρουσία μας, από τον εαυτό μας.

Miguel Fernández Belmonte

Ιστορικός τέχνης, Μεταδιδάκτορας ερευνητής Α.Π.Θ.

Σόφη Σενόγλου

Η Σόφη Σενόγλου γεννήθηκε το 1967 στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε γραφικές τέχνες και φοίτησε στο Τμήμα εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, με δασκάλους τον Δημήτρη Κοντό και τον Βαγγέλη Δημητριά.

Έχει συνεργαστεί σε εικονογραφήσεις βιβλίων και περιοδικών. Έχει συμμετάσχει με έργα της σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις σε Θεσσαλονίκη, Αθήνα και Βιέννη, σε χώρους όπως το Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, το Τελλόγλειο Ίδρυμα Τεχνών, το Μορφωτικό Ίδρυμα της Εθνικής Τράπεζας, η γκαλερί TinT, η γκαλερί a.antonoπουλου.art, η γκαλερί Cheapart και η Kounstlerhaus, μεταξύ άλλων.